

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

A cabo de viure una experiència molt interessant. La Institució de les Lletres Catalanes em va fer l'honor de nomenar-me Escriptor del Mes, amb tanta amabilitat i deferència que, al final, vaig acceptar-ho. M'hi havia resistit durant força temps, perquè accedir-hi suposava haver de realitzar uns desplaçaments que feien de mal lligar amb la meua edat. Però els amics que tinc a la Institució em van preparar un programa adaptat a les meves possibilitats i em vaig rendir a la seva gentilesa. Que consti que com a balanç definitiu només puc expressar reconeixença, no tan sols als meus col·legues escriptors, sinó a totes les persones, institucions i grups que m'han mostrat un afecte que no oblidaré mai i que corresponc de tot cor.

Una part substancial de l'aventura han estat les entrevistes, per a la premsa, la ràdio i la televisió. Reconec, i ho he dit sovint, que són coses que m'atmoreixen, no perquè desconfiï d'elles, sinó perquè no em fio de mi. En produir-se en cadena (com m'ha ocorregut ara), m'ha permès de fer la descoberta que en el curs d'una biografia —tot i que s'hagi arribat a l'edat provecta— hi ha quatre o cinc fets, a tot estirar sis, que criden més l'atenció dels entrevistadors.

La culpa no és pas d'ells, sinó dels mateixos entrevistats, que al llarg de la seva vida han recalcat reiteradament alguns aspectes

peculiaris que desvetllen curiositat. Aleshores, en el curs de les converses destinades a ésser difoses, sorgeixen unes mateixes preguntes, per a les quals és molt difícil, si no impossible, de trobar-hi respostes distintes, amenes i variades en cada ocasió. Reconec que jo no puc fer-ho i això fa que m'hagi sentit repetitiu i monòton, de mal presentar a una audiència que mereix tant de respecte.

En general, i referit a la meua vida privada, es veu que he donat la sensació d'ésser un col·leccionista de rellotges, d'aparells fotogràfics, de ginyes electrònics i d'automatismes assortits. Ah! I un fervent addictic dels ordinadors i de la informàtica en general. En resum, d'ésser un fanàtic de les màquines i de les novetats en aquest ram, una imatge que, si no provo de corregir-la amb la sinceritat convenient, quedarà deformada.

Quant als rellotges he de confessar que es tracta de rellotges japonesos, d'aquests bàrats, però que fan coses sorprenents a més d'assenyalar les hores. Com ara la de servir de guia telefònica, de calculadora, de memoràndum, d'alarma amb música, de calendari, de cronògraf i d'alguna cosa més que en aquest moment no em ve a la memòria. Els fabricants no cessen d'a-

Parlant amb franquesa

nunciar per a molt aviat invents sensacionals i em tenen amb l'ànima pendent d'un fil. Són, cal aclarir-ho, rellotges de canell i repeteixo que es tracta d'uns models a l'abast de gairebé totes les fortunes.

Les màquines de retratar són un altre capítol de la mateixa història. M'atreuen, em fascinen des que era nen i m'agrada de tenir-les a les mans i jugar-hi. M'agraden més les màquines que la fotografia, un símptoma d'infantilisme que no em fa quedar gens bé. Les coses tal com siguin. A més, no en tinc tantes com això. Ni de bon tros! Algú ha dit que en tinc quaranta, i només en tinc vuit. No n'hi ha cap dels models més cars, però me les estimo totes.

Pel que fa als ordinadors, temo que se m'ha creat una fama d'expert molt allunyada de la realitat. En tinc un de senzill, que és ordinador personal i processador de textos. Només el faig servir com a una superació de la màquina d'escriure i, en aquest sentit, li agraeixo de veres els serveis que em presta. Però quan algun dels meus nets em fa preguntes sobre CP/Plus i Dr. Logo, o sobre Mallard Basic, em quedo amb la paraula tallada. Una situació compromesa per a qualsevol avi, i per a qualsevol entrevistat que se suposi ficat en camises d'onze vares.

Pere Calders